
Βραδάκι...στο Σούνιο!

[...] Έπειτα από καιρό πάλι στο Σούνιο. Τελευταία φορά που ήρθα επίσκεψη στο εξοχικό του παππού Γεράσιμου ήταν τον Απρίλη του '16. Κι' όμως, έπειτα από τόσο καιρό το εξοχικό με τις γλαδιόλες και τις αρωματικές γαρδένιες, με τα δυο μικρά πεζούλια του στην αυλή, με τα δυο του σπιτοπαράθυρα επτασφράγιστα με προσκαλούσε να του δώσω και πάλι ζωή. Ανοίγω αφηρημένη την πόρτα και μηχανικά κατευθύνομαι ανατολικά για ν' ανοίξω τα παράθυρα και να μπει φως στο σπίτι. Πάνω στο τραπέζι του σαλονιού βλέπω, όπως και κάθε φορά άλλωστε, ένα σημείωμα με καλλιγραφικά γράμματα, ενώ πρώτου το ξεδιπλώσω στην επιφάνειά του διακρίνω τα αρχικά Β.Π.. Φυσικά, ο Βαλάντης! Με τον Βαλάντη μεγαλώσαμε μαζί. Είναι ξάδερφος μου και μεγαλύτερός μου κατά τρία χρόνια... Ανοίγω το σημείωμα, έχω απορία να δω τι μου έγραψε αυτή την φορά. Διαβάζω, λοιπόν, τα νέα του και λίγο πριν τον επίλογο μου παραθέτει μια ιστορία που μας είχε πει ο παππούς, χρόνια πριν. Ο παππούς Γεράσιμος λάτρευε την μυθολογία και τον Πλάτωνα, αυτό ήταν που τον έκανε έναν δεξιόταχνο παραμυθά με γόνιμη φαντασία, αλλά και έναν άριστο συμβουλάτορα. Ο παππούς έχει που μας άφησε εδώ και έξι χρόνια, οι ιστορίες του, όμως, και τα αποφθέγματα του για την ζωή έχουν ριζώσει για τα καλά μέσα μας και έχουν γινεί κτήμα ες αεί για έμενα και τον Βαλάντη. Μας κάνουν να θυμόμαστε τον παππού και να μην ξεχνούμε τις ρίζες μας, αλλά και το λίκνο της δημιουργίας του πολιτισμού μας.

Αυτή την φορά ο τόνος του Βαλάντη στο σημείωμα ήταν πιο βιωματικός απ' ότι συνήθως, ενώ παράλληλα στο ύφος του διέκρινε κανείς έντονη νοσταλγία. Η μνήμη του, λοιπόν, αυτή την φορά ανέτρεξε λίγα χρόνια πίσω, σε μια όμορφη αναδρομή ένα καλοκαίρι του Αυγούστου, τότε που ο παππούς μας διηγήθηκε για πρώτη φορά την τραγική επιστροφή του Θησέα με τα μαύρα πανιά. Ας κάνω, όμως, μια δεύτερη προσπάθεια να θυμηθώ λίγο καλύτερα... Την μέρα εκείνη ανεβήκαμε με τον παππού και την γιαγιά Ιφιγένεια στο ναό του Ποσειδώνα κι' εγώ για άλλη μια φορά είχα μαλώσει με τον Βαλάντη και δεν λέγαμε να φιλιώσουμε και πάλι. Έτσι, ο παππούς παίρνοντας ως αφορμή το σκηνικό του καυγά και προκειμένου να μας ηρεμήσει μας διηγήθηκε την ιστορία του Θησέα... Αχ βρε Βαλάντη, να μην είναι εδώ ο παππούς!

Διπλώνω ξανά το γράμμα και προσεκτικά το τοποθετώ στο σακίδιο μου. Βγαίνω στην αυλή. Σαν έντομο περιεργάζομαι το χώρο γύρω μου. Μπαίνω ξανά στο σπίτι και κλείνω τα παράθυρα. Αποφασίζω να πραγματοποιήσω μια μικρή επίσκεψη στο ναό, να θυμηθώ λιγάκι τις παλιές εκείνες ειδυλλιακές εικόνες. Μπαίνω στο αυτοκίνητο που με περιμένει στην έξοδο του σπιτιού. Σε λίγη ώρα βρίσκομαι στο ναό. Ο ήλιος κοντεύει να βουτηξει στην θάλασσα, δεν έχει εγκαταλείψει, ωστόσο τελείως τον ουρανό. Τα πάντα στην ατμόσφαιρα μου φαίνονται γνώριμα. Όπου και αν στρέψω το βλέμμα μου ξέρω τι θα δω. Τα συναισθήματα, ωστόσο, διαφέρουν από κάθε άλλη φορά. Αυτή την

φορά αισθάνομαι έντονο δέος και μελαγχολία, κάτι ισχυρό με διαπερνά και μου προκαλεί μεγάλη συγκίνηση. Χάνομαι στη δύση του ηλίου. Τα χρώματα με παρασύρουν σε μια πλαναίσθηση ζωής. Τα συναισθήματά μου διεγείρουν ήχοι, οσμές, σκέψεις. Ένα μεγαλείο που ξετυλίγεται αργά μπροστά στα μάτια μου. Ακούσια στρέφω το κεφάλι μου με κατεύθυνση στο βορρά και το βλέμμα μου πέφτει πάνω στους αγκαθωτούς ασπάλαθους που βρίσκονται λίγο παραπέρα. Ο λογισμός μου τρέχει σε ένα πρόσφατο μάθημα που κάναμε στο Πανεπιστήμιο, πάνω στο ποίημα «*Επί Ασπαλάθων*» του Σεφέρη. Κι άλλες σκέψεις με κατακλύζουν. Αυτή την στιγμή στον μέσα μου κόσμο έχει διαταραχθεί κάθε ισορροπία. Νυχτώνει... Η τελευταία ακτίνα του ηλίου έχει χαθεί κάπου στο πίσω μέρος του πελάγους. Πλησιάζω στο ναό, αγγίζω μια κολώνα του. Ρήγος με διακατέχει. Σαστίζω...

Νάσια Τσιτσιγάνη

Πηγή εικόνας: <https://www.discovergreece.com>